

Vojenství u nás a v cizině.

Major gšt. Jiří Sommer:

Národní garda v USA.

Zeměpisná, hospodářská a politická situace USA. dává jejich vojenské organizaci odlišný ráz od armád evropských.

USA. se nemusí obávat invase ani se strany Mexika, ani se strany Kanady. Tim méně je pravděpodobné vysazení vojsk evropských neb asijských. Z těchto důvodů stačí Spojeným státům severoamerickým poměrně malá stálá armáda.

Zato mají USA. k obhájení značné hospodářské zájmy, zvláště ve střední a jižní Americe a v Asii. Ale i zde normálně vystačí USA. s expedičním sborem, složeným z aktivní armády.

Na organizaci armády má vliv též politická decentralisace státu. Ústřední vládě podléhá stálá námezdná armáda (125.000 mužů). Každý stát má svou národní gardu. V obou je závazek ke službě úplně dobrovolný. Ústava zná sice též všeobecnou brannou povinnost, ale pro zcela výjimečné případy, jak tomu bylo na př. r. 1917.

Protože válka ukázala nevýhody neorganizovaných záloh, pamatoval zákon z r. 1920 alespoň na organizaci sboru záložních důstojníků (115.000) a sboru specialistů (5000).

*

Národní garda je vojenská organizace jednotlivých států USA. na podkladě miličním. Tvoří ji občané, kteří byli podrobeni vojenskému výcviku a kteří jsou povoláváni do zbraně buď k dalšímu výcviku nebo k udržení pořádku ve státě. K udržení pořádku disponuje guvernér každého státu teoreticky všemi občany schopnými služby ve zbraní od 18 do 45 let. Ti tvoří milici určitého státu. Ve skutečnosti je členem národní gardy jen zlomek těchto občanů.

Při nepřátelské invasi do země je národní garda vyňata z pravomoci guvernéra a podřízena prezidentu USA. Je tedy národní garda nejen orgánem určitého státu, ale též orgánem konfederace.

Státní milice existovaly již u prvních 13 států, dokud byly tyto státy ještě anglickou kolonií. Ústava z roku 1789 je rovněž uznala. Ve válce s Angličany r. 1812 milice některých států úplně selhaly. Proto r. 1897 ve válce se Španěly nebyly milice ani mobilisovány. Pravidelná armáda byla jen zesílena „Národní gardou“, sborem dobrovolníků.

Zákon z roku 1903 určuje, že národní garda má být organizována, vyzbrojena a ukázněna jako pravidelná armáda.

Zákon z roku 1908 dává prezidentu právo povolát národní gardu k službám Federace i mimo její hranice. Roku 1916 byla moc ústřední vlády nad národní gardou ještě zesílena zákonem o obraně státu. Ten určuje složení a počet jednotek národní gardy každého státu, stanoví počet výcvikových dní a zajišťuje plat důstojníků a mužstva.

Sotva tento zákon nabyt platnosti, vstoupily USA. r. 1917 do války. V tu dobu byl početní stav národní gardy asi 67.000 mužů. Ve válce mobilisovala národní garda postupně 17 divísi. Za příměří v listopadu 1918 měla národní garda asi 380.000 mužů, t. j. asi $\frac{1}{10}$ mobilisovaných branných sil USA.

Na základě zkušeností z války byl zákon o obraně státu z r. 1916 r. 1920 novelisován. Armáda USA. je nyní složena z pravidelné armády, z národní gardy a z organizovaných záloh.

Organisace národní gardy.

Každý schopný merický občan od 18—46 let je povinně členem milice USA. Ta se skládá ze tří složek: z národní gardy, z námořní milice a z neorganizované milice.

Národní garda se skládá jen z najatých a vycvičených milicistů a je organizována v útvary zbraní a služeb stejně jako pravidelná armáda. President republiky určuje každému státu podle potřeb národní obrany počet a druh těchto útvarů. Některé speciální jednotky staví několik států společně.

V míru jsou jednotky národní gardy úplně k dispozici guvernérů každého státu k zajištění veřejného pořádku. Za války podléhají presidentu Spojených států.

Ministr války řídí a kontroluje výcvik národní gardy, stará se o její výzbroj i výstroj.

Jakožto orgán federace podléhá národní garda ministerstvu války skrze miliční kancelář. Jakožto orgán státu podléhá též státnímu guvernérů skrze náčelníka hlavního štábu národní gardy určitého státu. Je starostí vlády Spojených států, aby dodala národní gardě výzbroj a výstroj, zajistila finančně výcvik a pobyt v táborech a dodala instruktory z řadové armády.

Miliční kancelář je složkou ministerstva války a podléhá náčelníku hlavního štábu. Stará se o věci organizační, osobní, rozpočtové, materiální a o výcvik národní gardy.

Každý stát dodává pro svou národní gardu jen potřeby ubytovací a výcvikové.

Hlavní štáb národní gardy určitého státu je výkonným orgánem guvernéra, ale též miliční kanceláře. Náčelník hlavního štábu je v hodnosti podplukovníka — generála, podle početnosti útvarů národní gardy určitého státu.

Určitý vliv na národní gardu mají též velitelé armádních sborů řadové armády, v jejichž oblasti útvary národní gardy jsou dislokovány. Provádějí pravidelné přehledky útvarů národní gardy, které nařizuje ministerstvo války. Skrze ně dostávají náčelníci hlavních štábů národní gardy rozkazy od miliční kanceláře. V dohodě s nimi připravují náčelníci štábů mobilisaci národní gardy.

Národní garda je v míru organizována v soběstačné vyšší jednotky a speciální útvary tak jako řadová armáda.

Mobilisovaná národní garda má obsahovat: 18 divisí, 4 jezdecké divise, 18 pluků polního dělostřelectva, 130 pobřežních baterií, 12 pěších pluků mimo rámec divisí, jiné drobnější útvary.

Mírové složení národní gardy bylo určeno tak, že každý stát má 800 příslušníků národní gardy za každého zástupce státu v kongresu Spojených států. To činí celkem 425.000 mužů.

Každé číslo určitého útvaru je následováno přídomkem „Národní gardy“ neb i názvem státu, z něhož pochází. Divise národní gardy mají čísla od 26 do 45 (číslo 39 a 42 mimo). Pěší brigády jsou číslovány v každé divisi zvlášť, pěší pluky u každé brigády zvlášť. V každém pěším pluku jsou roty označeny písmeny A—M (J mimo). Roty D, H a M jsou kulometné. Stejná pravidla platí i pro jiné zbraně.

Důstojníci mají za svou hodností přídomek „národní gardy x. státu“. Důstojníky sice přijímá guvernér, ale přijetí nabývá platnosti po schválení presidentem USA. (miliční kanceláří).

Podmínky pro přijetí za důstojníka do národní gardy jsou tyto:

žadatel musí být občanem USA., musí mít potřebné vlastnosti fyzické a morální; své odborné znalosti musí prokázat teoretickou i praktickou zkouškou;

musí být více než 21 let a méně než 32 let star, má-li být přijat za poručíka (tyto maximální hranice věku jsou u nadporučíka 36, let, u kapitána 40 let, u majora 45 let, u podplukovníka 50 let, u plukovníka 55 let, u generála 62 let);

musí mít své bydliště blízko posádky příslušné jednotky národní gardy.

Důstojníci se doplňují:

z důstojníků řadové armády — aktivních nebo ve výslužbě (mohou být převzati v hodnosti až 2 stupně vyšší),

ze záložních důstojníků,

z absolventů vojenské (námořní) akademie,

z instruktorů „Výcvikového sboru pro záložní důstojníky“.

Technické zbraně a služby se doplňují též z občanů, kteří mají potřebné znalosti.

Nejpozději ve 64 letech je každý důstojník přeložen do výslužby.

Důstojníky povyšuje sice guvernér státu, ale povýšení nabývá platnosti po schválení prezidentem USA. (miliční kanceláři). Toto schválení dostanou jen ti důstojníci, kteří zkouškou dokázali potřebné odborné vědomosti.

Mužstvo se doplňuje dobrovolným najímáním. Podmínky pro přijetí jsou tytéž jako u řadového vojska. Kandidáti musí být svobodní, musí mít své stálé bydliště v blízkosti posádky určité jednotky národní gardy a nesmějí být starší než 45 let. První závazek je tříletý, další buď na 1 rok nebo na 3 léta. Závazek lze stále prodlužovat až do dokončení 64. roku. Povolení k ženitbě může člen národní gardy dostat jen zcela výjimečně od guvernéra. Přijetí kandidáti jsou převzati v hodnosti vojína.

Výcvik národní gardy řídí její instruktorský personál pod dozorem důstojníků řadové armády, kteří jsou přiděleni jednotlivým útvarům národní gardy.

Směrnice pro výcvik vydává útvarům národní gardy ministerstvo války skrze miliční kancelář a velitelství armádního sboru řadové armády.

Výcvik se dělí na výcvik v kasárnách, na výcvik v táborech a na výcvik doplňkový.

Minimální počet cvičení (drill) v kasárnách v roce činí 48. Důstojníci a mužstvo, kteří se ho zúčastní, dostanou zákonem určenou odměnu. Minimální doba jednoho cvičení je 1½ hodiny. K cvičení je třeba dostavit se v uniformě.

Každá setnina národní gardy musí se v roce zúčastnit po dobu 14 dní polního výcviku a střelby ve výcvikových táborech.

Doplňkový výcvik se skládá z výcviku v různých kursech, z účasti na střeleckých závodech a z praktického výcviku u řadové armády.

Výcvikové kurzy. Ve čtyřdenním kurse se shromažďují po závěrečných ročních cvičeních v kasárnách schopní důstojníci a poddůstojníci, aby se v těchto kursech naučili velet svým jednotkám. Ve střeleckých kursech se dostává dalšího výcviku schopným instruktorům střelby. Jsou též kurzy pro administrativu jednotek. S povolením ministerstva války mohou se členové národní gardy na vlastní žádost zúčastnit též kursů řadové armády.

Při střeleckých závodech určitého státu jsou určeni závodníci pro národní střelecké závody.

Je-li na to úhrada, může ministerstvo války povolit účast důstojníků národní gardy při cvičeních a manévrech řadové armády.

Ačkoliv národní garda má svůj vlastní instruktorský personál, je úloha instruktorů řadové armády velmi důležitá. Ti dozírají u národní gardy na dodržování předpisů a výcvikových směrnic. Nedostatky hlásí veliteli armádního sboru.

Důstojníci-instruktoři řadové armády se dělí na 3 kategorie: sboroví instruktoři, státní instruktoři, řadoví instruktoři.

Sboroví instruktoři podléhají přímo veliteli armádního sboru. Jsou určováni v těch případech, kdy v jednom státě je tak málo jednotek určité zbraně, že by nebylo ekonomické vydržovat v tomto státě samostatného instruktora řadové armády. Proto konají službu — pro jednotky své zbraně — i pro několik států, oby-

čejně v rámci jedné divise národní gardy. Každou setninu musí přehlížet nejméně jednou za půl roku.

Pro početnější zbraně je v každém státě jeden i několik státních instruktorů pro každou zbraň. Ti rovněž podléhají veliteli armádních sborů. Nejstarší z nich má titul seniora.

Má-li národní garda nedostatek vlastních důstojníků-instruktorů, vypomůže řadová armáda svými instruktory, někdy též důstojníky ve výslužbě, kteří jsou komandováni k národní gardě obvykle na 4 léta. Tito důstojníci podléhají velitelům národní gardy. Kromě toho dodává řadová armáda národní gardě dočasné důstojníky na dobu jejího výcviku ve výcvikových táborech. Roku 1932 bylo u národní gardy takových důstojníků 471.

Instruktoři-poddůstojníci od řadové armády, kteří jsou komandováni u národní gardy obvykle na 3 léta, mají titul seržant-instruktor a podléhají důstojníkům-instruktorům řadové armády. Na důstojnících národní gardy jsou úplně nezávislí. Mohou u národní gardy konati jen řadovou službu. Roku 1932 bylo jich u národní gardy 590.

Každá jednotka u národní gardy je přehlížena jednou ročně po stránce výcvikové i administrativní.

Kázeň u národní gardy je založena na stejném podkladě jako u řadové armády. Kázeňské přestupky trestají kárné soudy.

Ubytovací potřeby dodává národní gardě stát. Ten platí též veškeré výdaje vzniklé užitím národní gardy v zájmu státu (udržování veřejného pořádku atd.). Ostatní výdaje hradí federace. Rozpočet USA. pro národní gardu na rok 1931-32 zněl na 33,724.000 dolarů. Výdaje všech států u národní gardy v témž období činily jen 15,000.000 dolarů.

Záloha národní gardy.

Aby mobilisace národní gardy byla snazší, disponuje národní garda též svou zálohou, složenou z poddůstojníků i mužstva. Její výše není ničím stanovena.

Záložní důstojníci. Jsou to buď důstojníci, kteří kdysi sloužili v národní gardě a svůj závazek neobnovili, nebo důstojníci národní gardy od jednotek, které byly rozpuštěny. Podmínky pro jejich povyšování jsou tytéž jako u důstojníků aktivních.

Záložní mužstvo se doplňuje z těchto složek:

- Z mužstva, které za světové války sloužilo alespoň 4 měsíce v řadové armádě,
- z mužstva, které po světové válce sloužilo alespoň 1 rok v řadové armádě,
- z mužstva národní gardy, které neobnovilo svůj závazek k další činné službě,
- z mužstva patřícího k „organisované záloze“, které absolvovalo alespoň 30denní kurs,

z občanů, kteří 2 léta chodili do kursu „Výcvikového vojenského tábora pro občany“.

Najímání do zálohy je dobrovolné na dobu 1—3 let. Podmínky tělesné schopnosti jsou tytéž jako u aktivních členů národní gardy.

Záložníci národní gardy se dělí na 2 kategorie:

- na ty, kteří mají určení k určitým jednotkám národní gardy za mobilisace k jejich doplnění na válečný počet. Tito záložníci se zúčastní výcviku v táborech, a
- na ty, kteří nemají zařazení k určité jednotce. Ti nemají žádných povinností. Jen na vlastní žádost může jim býti povolen výcvik ve vojenských táborech.

Všichni záložníci se mohou, ale bez jakékoliv náhrady, zúčastnit též výcviku v kasárnách.

Roku 1932 v záloze národní gardy bylo 2927 důstojníků a 10.894 mužů.

Z á v ě r.

Národní gardu sluší posuzovat jakožto orgán státu a federace.

Ve službě státu se ukázala národní garda vždy ukázněná a oddaná. Bývá ji často použito při vnitřních nepokojích, při stávkách a p.

Za všeobecné mobilisace vytvoří národní garda v krátké době značnou vojenskou sílu. Jejimi důstojníky jsou většinou občané s akademickým vzděláním, kteří po 4 léta sledovali kursy „Výcvikového sboru pro záložní důstojníky“.

Výcvik národní gardy se provádí velmi poctivě. Jednotky národní gardy mají dobrou tradici, která je zvyšována ještě soutěživostí národní gardy jednotlivých států.

Slabiny národní gardy jsou:

ve velkém počtu nedostatečně vycvičených záložníků, kterými bude za mobilisace doplněna na válečný počet;

v nedostatku štábů za války;

v nedostatečném výcviku v rámci vyšších jednotek.

Přes to v čas potřeby možno jednotky národní gardy přirovnat k mobilisovaným jednotkám řadové armády.

Skutečný početní stav národní gardy v roce 1932 byl: 13.550 důstojníků, 173.863 mužů, t. j. celkem 187.413 osob.

Z těch vykonalo roku 1932 předepsaný výcvik: 12.420 důstojníků a 164.068 mužů, t. j. asi 87% všech členů národní gardy.

(Podle Revue Militaire française.)

Z cizích revuí.

RATNIK, roč. 1933, svazek 5.—10.

Arm. gen. Radisav Stanojlovič: Pevnosti a jejich význam.

Názory o této otázce nejsou ani po světové válce, jak autor konstatuje, jednotné; sám je stoupencem přesvědčení o nutnosti stálého opevnění, jemuž přisuzuje úkol podpory v obraně země a její přípravy. Své tvrzení opírá o zkušenosti, získané na západním válečném poli; rozlišuje ony pevnosti, jež svým vybavením mohly splnit svůj účel a splnily jej, a ty, u nichž tomu tak nebylo z důvodů, jež vysvětluje. Zná dobře výtky, činěné odpůrci stálého opevnění, a snaží se je vyvrátit vysvětlením konkrétních případů. Ve svazku 6. podává pak autor přehled požadavků, kladených na moderní pevnosti.

Plk. Pavle M. Barjaktarevič: Doprovodné dělostřelectvo.

První část obšírné studie, v níž je probírána otázka vývoje a částečně i organizace doprovodného dělostřelectva. Autor nemůže jinak nežli v závěru konstatovati, že ani otázka zásadního významu, otázka speciálního materiálu nebyla dosud dořešena, takže i další problémy z ní vyplývající zůstávají otevřeny.

Kpt. I. tř. Karlo J. Tauber: O zřizování obydlí a objektů ve vysokých horách.

Autor doporučuje krajní opatrnost, prozíravost a obezřetost, již je nutno podříditi především výběr místa pro obydlí, úkryt neb jiný objekt, jakož i veškeré práce další. Je tedy podle něho třeba: úkryty hloubit v pevné skále nebo objekt budovat tak, aby nevyčníval nad linii povrchu; zakázat kácet les, stromy, křoví nad zvoleným prostorem i jakýkoli pohyb nad ním; připravit v úkrytech všechny potřeby, kdyby vchod byl zasypán lavinou, vánicí a p.; budovat objekty s dvojitými zdmi; proti lavinám zhotovit i překážky umělé; organisovat hlásknou a pozorovací službu při nebezpečí lavin.